

Prijs Pater Damiaan

Leuven 12 mei 2019

Goede mensen allemaal

Ik sta hier voor jullie met een gevoel van diepe dankbaarheid voor de prijs die ik vandaag mag ontvangen maar terzelfdertijd ben ik een beetje gegeneerd omdat ik die prijs hier krijg. Deze prijs komt eigenlijk toe aan de groep vrijwilligers die mij dag en nacht ondersteunen en mij de kracht geven om verder te doen ondanks alle verzet. Zij verdienen deze prijs. Ik kan die mensen niet genoeg bedanken voor hun enorme inzet. En wat hoopvol is: de groep vrijwilligers vermindert niet maar groeit nog steeds aan. Tevens wil ik de leden van de kerkraad van de parochie St. Donaas bedanken omdat ze mij de toelating geven om in de kerken van Zeebrugge en in de pastorie deze vluchtelingen op te vangen.

Dank ook aan de beleidsmensen van het bisdom Brugge voor hun steun achter de schermen. Dank aan de equipe van Dokters van de Wereld en Caritas International voor hun efficiënte hulp.

De humane opvang van vluchtelingen loopt niet altijd van een leien dakje.

Ik erger mij vreselijk aan wat politici en beleidsmensen uitkramen en doen.

Er zijn zelfs ministers die de conventie van Genève durven in vraag te stellen. I.pl.v. mensen te verbinden, zaaien ze angst en haat en wakkeren het egoïsme aan. Angst verlamt of doet spoken zien en polariseert maar liefde inspireert en geeft toekomst. Liefde overwint alles. Liefde staat ook dikwijls lijnrecht tegenover macht! Zo was ook de levensvisie van pater Damiaan. Hij heeft het ons op een uitzonderlijke wijze voorgeleefd. Hij blijft ons inspireren. Ik erger mij aan de term 'illegalen' die zo dikwijls door politici en in de pers en de media wordt gebruikt. In de Universele Verklaring van de rechten van de mens staat toch dat alle mensen vrij en gelijk in waardigheid worden geboren.

Deze term 'illegalen' criminaliseert en stigmatiseert deze vluchtelingen ten onrechte. In mijn ogen zijn het allemaal mensen die recht hebben op leven en vrijheid en niet minder waard zijn dan jij en ik.

Wat voor zin heeft het met veel machtsvertoon die vluchtelingen voortdurend op te jagen, op te pakken en enkele uren later weer vrij te laten met een document in het Nederlands dat ze het land moeten verlaten? Jaag op de mensensmokkelaars maar niet op de slachtoffers van die smokkelaars. Ondanks alle acties en controles geraken ze toch in Engeland. Vorige maand weet ik van zeker meer dan 30 personen die in Engeland zijn geraakt vanuit Zeebrugge. Waarom verdragen vele beleidsmensen niet dat we proberen goed te zijn voor die vluchtelingen? Op allerlei manieren proberen ze mij in diskrediet te brengen en belachelijk te maken.

Ik vraag me soms af of die politici al ooit eens een paar uren met die mensen zonder papieren hebben gepraat of beter hen hebben beluisterd? Die vluchtelingen kunnen ons nog heel wat leren.

Sedert januari hebben we een nieuwe burgermeester in Brugge, Dirk Defauw en die zorgt toch voor een humaner beleid door die mensen niet meer te laten op te pakken op het moment dat ze komen eten in de kerk. Uitgehongerde mensen oppakken op het moment dat ze eten. Hoe immoreel en dit in een zogezegde beschaafde samenleving

Wat wij doen voor die mensen zonder papieren is eigenlijk de taak van de overheid. Zij hebben de plicht om voor mensen in nood te zorgen. Als je iemand in nood niet helpt pleeg je toch schuldig verzuim.

Als mens, als christen en als priester wil ik eenvoudigweg de boodschap van Christus beleven in woord en daad maar blijkbaar mag dit niet in België waar er toch vrijheid van godsdienstbeleving is.

Tot die mensen die mij boycotten en pesten zegt ik met Christus woorden: God vergeef het hen want ze weten niet wat ze doen.

Het verzorgen van die vluchtelingen is een positief verhaal Zoals die jongen van 15 jaar die al enkele maanden ronddoolde in Zeebrugge. Met de hulp van het Rode Kruis, Caritas International en de zeevaartpolitie hebben we hem kunnen verenigen met zijn ouders. Wat is er mooier dan een vermist kind kunnen teruggeven aan zijn ouders?

Wat brengt ons de toekomst?

De aanwezigheid van vluchtelingen zal ons nog vele jaren de mogelijkheid geven om ons verder te engageren. Ik heb soms het gevoel dat ik nooit op pensioen zal kunnen gaan.

Zolang de conflicten in Syrië, Irak, Afganistan, Israël enz... en in vele landen van Afrika niet opgelost geraken ,zolang wij blijven wapens leveren, zolang de kloof tussen rijk en arm hier en op wereldvlak steeds groter wordt, zullen de vluchtelingen blijven komen.

Ik stel me de vraag wanneer zullen de politici op wereldvlak, op Europees vlak en op nationaal vlak ooit eens degelijk werk maken van de opvang van vluchtelingen en zich niet laten inspireren door rechtse populistische leiders of door de schrik van stemmenverlies.

Heb je ooit voor jezelf eens de bedenking gemaakt: wat zou ik doen als ik in een situatie terecht kom zoals die vluchtelingen. Zou ik ook de kracht en de moed hebben om alles achter te laten en op zoek gaan naar veiligheid en een beter leven? Kruip eens in de schoenen van die mensen.

Aan mijn collega's die klagen dat ze weinig volk zien in hun kerk geef ik de raad: stel je hart , je huis en je kerk open voor vluchtelingen en je zal dag en nacht nooit zonder volk zitten.

Vluchtelingen opvangen is keihard maar ontzettend boeiend

Hoop doet leven en liefde overwint alles!

Dank u wel.

Fernand Maréchal